

Nr 234.

Av fröken **Hesselgren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om åtgärder mot vanartigt levnads sätt (vanartslag).

Den föreliggande Kungl. propositionen nr 100 har i likhet med föregående års proposition nr 240 i § 4 mom. 1 stadgat, att »närmaste befattningen med ärenden enligt denna lag tillkommer såvitt angår den, som är under 21 år, barnavårdsnämnd».

Jag gjorde i en motion (nr 332) i anledning av Kungl. Maj:ts fjolårsproposition (nr 240) gällande, att detta var ett givet framsteg framför förut framlagda förslag och så är naturligtvis fortfarande förhållandet. Jag framhöll emellertid samtidigt, att »värdet av denna förbättring syntes mig dock i hög grad inskränkas av det faktum, att enligt propositionen behandling av dessa ungdomar icke dess mindre skulle ske enligt vanartslagen och icke efter barnavårslagen» och stödde mig därvidlag på socialstyrelsens yttrande över 1929 års betänkande (sid. 255, 1930 års Kungl. proposition), i vilket styrelsen anför:

»Enligt 1 § av sedeslöshetslagen må åtgärder vidtagas bland annat mot dem, som fyllt 18 men ej 21 år, där han är hemfallen åt otuktigt leverne i tillfälliga och lösa förbindelser samt i följd därav uppenbarligen är i fara att bliva oförmögen till hederlig självförsörjning och hälsonyttigt liv. Denna föreskrift utgör uppenbarligen ett avsteg från huvudregeln, att samhället ej bör inskrida mot sedeslösheten som sådan. Det förebyggande syftet är här helt dominerande, och inskridandet från samhällets sida sker närmast i individens eget intresse.

Vill man att samhället på allvar skall söka motverka prostitutionen — och därom torde delade meningar ej råda — läser dess inskridande mot sedeslöshet böra ske just i nämnda ålder.

Härvid öppna sig två vägar för lagstiftningen. Antingen kan man såsom i det föreliggande förslaget inordna detta klientel under förevarande lagstiftning eller ock kan man hänföra det under lagstiftningen om samhällets barnavård. Erinras må nämligen, att sedeslös ungdom jämlikt den nuvarande barnavårslagen kan omhändertagas före fyllda 18 år samt vårdas intill fyllda 21 år. För att det klientel, som här åsyftas, skall ingå under barnavårslagen, erfordras sålunda i huvudsak, att nämnda åldersgränser flyttas uppåt.

Även om båda vägarna torde vara framkomliga, synas övervägande skäl tala för det senare alternativet. Inordnandet av ifrågavarande speciella klientel under den nu föreslagna lagstiftningen skär emot de i övrigt upprätthållna principerna för denna, något som ej kan undgå att i vissa delar förrycka lagens utformning och tillämpning. Lagstiftningen finge i denna del konstrueras så, att förfarandet mot den sedeslösa ungdomen i åldern 18—21 år bleve av i stort sett enahanda beskaffenhet som det, vilket enligt barnavårdslagen skall tillämpas mot ungdom under 18 år. Erfarenheten synes utvisa, att, där ungdom hemfaller åt sedeslöst liv, detta i stor utsträckning sker redan före fyllda 18 år. Om nu den unges sedeslösa leverne tilldrar sig barnavårdsnämndens uppmärksamhet och ett förebyggande förfarande inledes — av naturliga skäl söker nämnden ofta undvika ett definitivt omhändertagande — så måste detta förfarande avbrytas, när den unge når 18 år. Men då man nu, vilket styrelsen anser riktigt, vill öppna möjlighet till fortsatta stödjande och förebyggande åtgärder från samhällets sida mot åldersklasserna 18—21 år, skulle ansvaret för dessa åtgärder för denna relativt korta period flyttas över från barnavårdsnämnden till skyddsnämnden. Detta vore knappast ägnat att främja konsekvens och ändamålsenlighet i behandlingen av dessa ömtåliga fall. Styrelsen förordar alltså, att samhällets skyddsåtgärder för ungdom i åldern 18—21 år, som påkallas allenast på den grund, att den unge hemfallit åt sedeslöst leverna, sker jämlikt barnavårdslagen och att denna sålunda ändras på sätt, som betingas härav.»

Kungl. Maj:t anförde huvudsakligen tvenne skäl till att propositionen icke anslöt sig helt till socialstyrelsens uppfattning, dels att kostnadsfrågan skulle bereda svårigheter, dels att de yngre åldrarna vid vistelse å allmän arbetsanstalt förutsättas skola hållas skilda från det äldre klientelet, varför icke någon fördel vore att vinna genom behandling efter en utvidgad barnavårdslag.

Vad kostnaderna beträffar tillät jag mig att framhålla, att det icke torde möta några oöverstigligen hinder, att staten övertog en större del än vad nu är fallet av kommunens och landstingets kostnader för skyddsuffostran. Skulle den föreslagna vanartslagens bestämmelser i denna punkt antagas, skulle det kunna medföra, att vederbörande kommunala organ väntade med sina ingripanden, tills den vanartiga ungdomen i fråga fyllde 18 år, då kostnaderna enligt förslaget ifråga skulle helt övertagas av staten, ett resultat som säkerligen i mer än ett avseende vore att beklaga.

Vad det senare skälet beträffar, tillät jag mig att framhålla, »att även om detta skulle vara möjligt i de fall, då det sker å särskild anstalt, detta avskiljande i särskild avdelning av samma anstalt torde bli skäligen illusoriskt.»

Jag framhöll vidare »att oavsett interneringsfrågan torde, som socialstyrelsen med rätta framhållit, de förebyggande åtgärderna vara av väsentligt större betydelse. Det synes mig då olämpligt, att åtgärderna mot de ifrågavarande åldersgrupperna upp till 18 år och mellan 18 och 21 år skulle ske icke endast efter olika lagar utan även efter helt olika principer. Framförallt torde detta gälla, då vanarten hänför sig till sedeslöst leverne. Enligt barnavårdslagen kan ungdom under 21 år, som gjort sig skyldig till sedlig vanart, om ingripande

det skett före fyllda 18 år, göras till föremål för ingripande, och har detta skett i stor utsträckning sedan 1926, då lagens tillämpningsområde utsträcktes. Till att börja med torde detta ingripande dock huvudsakligast riktats mot den kvinnliga ungdomen. Först på den sista tiden ha, åtminstone vad Stockholm beträffar, åtgärder även riktats mot den i sedligt avseende förkomna manliga ungdomen. Detta ingripande, vare sig det gäller manlig eller kvinnlig ungdom, sker oavsett deras förmåga eller vilja att »ärligen försörja sig». Enligt vanartslagen däremot kan ingripandet ske (§ 3) endast då uppenbar fara är för handen att han till följd därav icke kommer att efter förmåga ärligen försörja sig eller (§ 2, mom. 3) om han undandrager sig att efter förmåga ärligen försörja sig *och tillika* förleder annan ungdom till otukt, väcker anstöt eller verkar störande, sålunda en högst väsentlig inskränkning, som också är av stor principiell betydelse. Då det emellertid ligger i samhällets intresse att i största möjliga mån söka förebygga all sedlig vanart, vilket också i motiveringen i samtliga lagförslag med styrka framhållits, så måste en av de viktigaste uppgifterna vara att söka nå vanarten på ett mycket tidigt stadium och med de lämpligaste metoderna. Åtgärderna mot ungdomens vanart böra därför läggas på en mycket bredare bas än det föreliggande förslaget gör. Det gäller även att tillrättaleda ungdomen utan att alltför mycket brännmärka densamma.»

Jag framhöll vidare, att de smittosamma könssjukdomar, som särskilt då de förekomma inom åldersgruppen 15—20 år måste betraktas som ett utslag av sedlig vanart, hos denna åldersgrupp företett en kontinuerlig stegring sedan 1920, under det att totala fallen av könssjukdom sedan lex veneris trädde i kraft äro stadda i ett ständigt sjunkande. Vidare pekade jag på, att denna stegring för flickornas vidkommande avstannade vid 20 år. Vad ynglingarna beträffar stannade stegringen först vid 22 års ålder, och slutligen framhöll jag, att möjligheterna för barnavårdsnämnden att motverka de smittosamma könssjukdomarnas spridning vore uppenbarligen större vid ingripande enligt barnavårdslagen. — — —

Den föreliggande propositionen skiljer sig i så måtto, vad ungdom under 21 år beträffar, att ingripandet kan ske även mot ungdom mellan 18—21 år som »är hemfallen till otuktigt leverne i tillfälliga förbindelser och därjämte till otukt förleder annan ungdom, genom sitt leverne åstadkommer särskild fara för sådant förledande, väcker anstöt eller å ställe, som i 11 kap. 15 § strafflagen sägs, eller genom sitt leverne verkar störande för närboende och andra», utan att därtill, som i 1930 års proposition, är fogat villkoret »undandrager sig att efter förmåga ärligen försörja sig».

Ehuru jag icke vill bestrida, att överförandet av 2 § tredje momentet i 1930 års förslag till § 3 mom. 1 i 1931 års proposition, d. v. s. borttagandet av *villkoret om ärlig försörjning* vid ingripandet i vissa närmare specificerade fall, är ett steg i den av mig åsyftade riktningen, kan jag dock ej underlåta att i detta sammanhang påpeka, att den likhet inför lagens tillämpning när det gäller fattig och rik, som denna bestämmelse åsyftar, i viss mån tages tillbaka genom bestämmelserna i § 21 tredje stycket. I denna paragraf säges näm-

ligen: »Är fråga om vanart, som avses i 3 § under I, må ärendet ej överlämnas till vårdnadskollegiets prövning, med mindre den felande undandrager sig att efter förmåga ärligen försörja sig eller till följd av hans leverne uppenbar fara är för handen, att han icke kommer att efter förmåga ärligen försörja sig, eller eljest synnerliga skäl därtill äro.» — Härei ligger, såvitt jag kan se, en betydande inskränkning i samhällets möjlighet att inskrida mot det sedeslösa levet i och för sig hos vanartig ungdom. Dömes sådan ungdom däremot efter barnavårdslagen finnes ej denna inskränkning.

Departementschefen har i årets betänkande upptagit till bemötande det av mig och av herrar Möller och Hansson i våra fjolårsmotioner framförda yrkandet på att ingripandet mot 18—21-åringar skulle ske efter barnavårdslagen och icke efter vanartslagen (sid. 37 o. följ.). Departementschefen framhåller med stöd av fattigvårdskommitténs fordran på så bestämda regler som möjligt för samhällets rätt till omhändertagande, att denna synpunkt naturligen gör sig med så mycket större styrka gällande ifråga om ungdom mellan 18 och 21 år, »som visserligen ej äro myndiga, men dock intaga en mera självständig ställning; de äro vuxna och kunna i allmänhet försörja sig själva». — En annan fråga säger departementschefen vidare är, »huruvida ingripandet bör medgivas i vidsträcktare omfattning än som skett i vanartsförslaget. Egentlig betydelse läser denna fråga hava allenast beträffande de unga sedeslösa och närmast beträffande kvinnorna» — — — — — »möjlighet till ingripande finnes då någon är hemfallen åt otuktigt leverne i tillfälliga förbindelser och till följd därav uppenbar fara är förhanden, att han icke kommer att efter förmåga ärligen försörja sig». — — — »Huruvida sistnämnda förutsättning jämväl bör upprätthållas kan synas tveksamt. Det kunde tyckas vara fullgiltigt skäl att ingripa, om en ung man eller ung kvinna vore hemfallen åt otuktigt leverne i tillfälliga förbindelser. Emellertid synes ett sådant levnadssätt, om än av moraliska skäl förkastligt, icke ur samhällets synpunkt böra påkalla ett inskridande, så framt icke andra särskilda skäl motivera det.» — — — Ett sådant skäl finner departementschefen föreligga — — — »när för individen själv på grund av hans levnadssätt inträtt en fara, att han icke kommer att efter förmåga ärligen försörja sig». Slutligen framhåller departementschefen, att någon avsevärd skillnad med avseende å förfarande eller åtgärder icke torde förefinnas mellan barnavårdslagen och förslaget till vanartslag, varför någon bristande enhetlighet i tillämpningen ej vore att befara. Ej heller kunde det vara tal om, att genom behandling efter vanartslagen någon mindervärdighetsstämpel skulle behöva åtsättas de unga flickorna.

Gentemot departementschefens här ovan citerade uttalanden måste jag likväl än en gång framhålla, att det måste ligga i samhällets intresse att i största möjliga mån förebygga all sedlig vanart och att man *måste söka nå vanarten på ett så tidigt stadium som möjligt*, om varaktiga resultat skola kunna vinnas. Det föreliggande förslaget, bortsett från de fall som avses i § 3 mom. 1, sätter som villkor för ingripande, att uppenbar fara är förhanden att vederbörande på grund av sitt levnadssätt icke kommer att efter förmåga ärligen försörja sig. Man måste göra sig den frågan: *när och hur* skola de annälände myndig-

heterna kunna veta, att en uppenbar fara för bristande förmåga till självförsörjning föreligger, och tror man, att de sedeslösa tendenserna löpa parallellt med förmågan till självförsörjning.

Departementschefen anser, att ungdom mellan 18—21 år redan intar en så självständig ställning, att man ej skulle kunna ingripa mot den på samma sätt som mot ungdomen under 18 år, men samhället har redan genom barnavårdslagens bestämmelser gått in för denna rätt. Vad åter uttalandet av fattigvårdslagsstiftningskommittén beträffar, som departementschefen hänvisar till, så har varken Kungl. Maj:t eller riksdag vid barnavårdslagarnas tillkomst tagit hänsyn härtill. I barnavårdslagarna föreslås ingripande på mycket vidare grunder än i lösdruvar- resp. vanartslagen och någon ändring i dessa grunder föreslogs ej heller, då skyddsåldern utsträcktes till 18 resp. 21 år.

Av vikt för denna frågas bedömande är även den erfarenhet, som sedan lagens tillkomst samlats hos barnavårdsnämnden och i hjälparbete sysselsatta sociala arbetare. I den av departementschefen på sid. 25 omnämnda, av åtskilliga kvinnoföreningar till socialdepartementet ingivna skrivelsen, i vilken upptagits enahanda önskemål, som dem jag i min meromnämnda motion framlagt, märkes bland dem, som instämt i petitionen, ett icke ringa antal av barnavårdsmän och personer med stor personlig erfarenhet om det förebyggande arbetet. Representanter för Unga Kvinnors Värn, Frälsningsarmén m. m. synas icke hava funnit att barnavårdslagarnas bestämmelser i detta avseende försvårat deras arbete eller vållat dem bekymmer och någon önskan har, såvitt det är mig bekant, ej framkommit om ändring av lagen på denna punkt.

Det har tvärtom framhållits, att barnavårdsnämndernas sedan några år påbörjade arbete ej borde få avbrytas innan man ännu kunnat helt bedöma dess verkningar, vilket man anser kunna bli fallet genom att införa ett i viss mån olikartat behandlingssätt. Även om det blir samma nämnd, som skall behandla fallen, bli säkerligen de omhändertagna personerna andra, därest dömandet skall ske efter olika lagar. Olika inflytanden komma att göra sig gällande till skada för de unga och man fastslår därmed i onödan en övergång från en ållersperiod till en annan. Finge barnavårdsnämnderna i stället fortsätta sin verksamhet efter samma linjer med hela denna åldersgrupp och kunde de därför påräkna stöd från alla dem, som redan genom sina instruktioner äro bundna att anmäla fall till barnavårdsnämnderna, i första hand läkarna, skulle det förebyggande arbetet säkerligen kunna ge ett gott resultat. Från både praktiskt och vetenskapligt håll har med skärpa framhållits, att möjligheterna att påverka karaktären äro betydligt större under denna åldersperiod än senare.

För allt förebyggande arbete fordras emellertid medel. I stället för de kostnader, som ett ökat antal avdelningar i nämnderna eller nya sådana kommer att medföra, skulle säkerligen ökade medel till själva hjälparbetet kunna ge mera resultat.

Jag anser sålunda, att ett fullföljande av departementschefens viktiga förslag att låta barnavårdsnämnderna taga hand om all vanartig ungdom under 21 år måste, för att ge det önskade resultatet, åtföljas av bestämmelsen, att detta omhändertagande genomgående skall ske enligt barnavårdslagen.

Vad beträffar åtgärder för bekämpande av sedeslöshet hos myndiga personer, synes det nu framlagda förslaget icke erbjuda något som helst tillmötesgående gentemot de starka krav som från kvinnohåll framförts, att denna fråga skulle helt lösgöras från lösdrivarlagen. Icke heller synas de åtgärder som av Kungl. Maj:t föreslås erbjuda några möjligheter att nå vad man med dessa bestämmelser åsyftar. För det första kommer endast ett av polismyndigheterna godtyckligt fåtal av sedeslöst levande personer att kunna nås av dessa lagbestämmelser, även om tillämpningen blir den allra strängaste. Detta erkännes även av departementschefen (sid. 29) som uttryckligen betonar att »ingripande skall ske allenast i begränsad omfattning, i det att endast svårare former av sedeslöshet bliva föremål för åtgärder». Det första och väsentligaste syftemålet med denna lagbestämmelse, nämligen samhällets skyddande mot de sedeslöst levande personerna, synes sålunda med de föreslagna åtgärderna endast i ytterst ringa grad kunna komma att vinnas. För det andra kan det starkt ifrågasättas om denna paragrafs andra syftemål, nämligen att tillrättaföra vederbörande till ett ordnat levnadssätt, härigenom kommer att ernås. Det är ett av alla sakkunniga erkänt faktum, att tvångsinternering av vuxna personer sällan återför en sedligt förkommen individ på rätta vägar. I detta hänseende nås säkerligen bättre resultat genom den enskilda verksamhetens stödjande och tillrättaförande åtgärder.

I min fjolårsmotion yrkade jag på vissa förändringar i strafflagen nämligen »*straff för provokation till otukt särskilt då denna provokation riktas mot ungdom eller person med viss beroende ställning till provokatören*», samt en *reforming av lagbestämmelserna angående skyddsåldern*.

Ehuru departementschefen understryker vikten av de begärda ändringarna av strafflagen, säger han sig i likhet med sin företrädare i ämbetet anse, att dessa frågor ej ha det nära sammanhang med lösdrivarlagstiftningen, att det vore nödvändigt att upptaga dem till lösning i detta sammanhang. Departementschefen tyckes anse, att initiativet till en dylik lagreform bör utgå från justitiedepartementet. Men då enligt min uppfattning en omarbetning av dessa och kanske andra paragrafer och en rigorösare och mera utsträckt användning av redan nu gällande bestämmelser i strafflagen skulle på enklare och genare väg föra till det mål den föreslagna vanartslagen åsyftar, måste jag vidhålla mina i min fjolårsmotion gjorda yrkanden.

Redan i nu förefintliga lagbestämmelser torde samhället kunna ha ett gott skydd mot sedeslöst levande personers samhällsskadliga levnadssätt om, som ovan påpekats, dessa lagbestämmelser utnyttjades i den utsträckning de medge. Jag tillåter mig att påpeka, att kap. 11 i strafflagen inrymmer mycket av det man vill nå med den föreslagna vanartslagen. Särskilt då sagda kapitel 15 §, som bl. a. stadgar straff för den, som åstadkommer allmän förargelse, ett visserligen mångtydigt begrepp, men som dock torde kunna inom sig rymma mycket av det, som man med den föreslagna vanartslagen vill reprimera. Visserligen stadgas för detta brott enbart bötesstraff med lågt maximum, men en utvidgning av strafflatituden i överensstämmelse med vad jag förra året yrkade skulle förvisso kunna åstadkomma effektiva resultat.

Vidare kan hänvisas till kap. 14, som bl. a. inrymmer bestämmelser om straff å den som överför venerisk smitta, dess § 21 stadgar urbota straff för den, som med *misstanke* om att han lider av könssjukdom, *utsätter* annan för fara att bli smittad. Detta lagbud, kompletterat med lagen av den 20 juni 1918, angående åtgärder mot utbredande av smittosamma könssjukdomar torde i straffrättsligt, socialt och hygieniskt avseende kunna nå längre än vad den föreslagna vanartslagen, trots att den syftar till samma samhällsskydd, skulle kunna nå.

Alla sakkunniga synas vara ense om, att dessa inom strafflagen inrymda sociala och administrativa lagar fungera på ett tillfredsställande sätt och i hög grad bidra till ett förebyggande och hämmande av de hygieniska och allmänna sociala vådor, som sammanhånga med ett sedeslöst levnadssätt.

Vanartslagen vill reprimera ett levnadssätt, som medför fara för annans förförelse. Jag kan då icke underlåta att dels få hänvisa till kap. 18 § 13, där böter och fängelse äro stadgade, om man genom (annan) »gärning sårar tukt och sedlighet så att allmän förargelse eller fara för andras förförelse därav kommer».

Utan att inlåta mig på en detaljgranskning av vilka olika bestämmelser i strafflagen som ytterligare beröra detta område, en uppgift som jag på intet sätt är vuxen, har jag med detta blott velat visa på, att det skydd, som samhället med rätta kräver, kan nås med redan i bruk tagna bestämmelser i strafflagen. Skulle dessa i sin nuvarande avfattning dock icke erbjuda erforderligt skydd mot sådana företeelser, som omförmälas i § 3 mom. 1 i vanartslagen, vidhåller jag min förra året framförda uppfattning att syftet nås enklare och effektivare genom erforderliga tillägg i strafflagen än genom en vanartslag. Därtill kommer, att det finns en mångfald lagar och förordningar mot fylleri, dryckenskap och andra spritbrott genom vilka ett stort antal sedeslöst levande personer, utan en vanartslags förmedling, kunna omhändertagas utan att därvid någon särställning med avseende å kön eller förmögenhet får göra sig gällande. Jag vill i detta sammanhang endast i förbigående beröra, att chefen för Landskrona tvångsarbetsanstalt sagt sig anse, att 90 % av där intagna kvinnor voro alkoholister.

Det synes mig som om diskussionen om en ny lösdrivarlag nu hade pågått så länge, att den straffrättsliga utvecklingen hunnit förbi denna fråga och gjort en lösdrivarlag åtminstone vad den avser sedeslöst leverne onödig för att inte säga skadlig.

Departementschefen framhåller emellertid i likhet med förespråkarna för en lösdrivarlagstiftning, att en sådan lagstiftning till skillnad mot strafflagen tar fasta på det individuella räddningsmomentet, särskilt genom de olika instanser som föregå den slutliga interneringen. Jag anser också denna sida av saken mycket viktig, men jag förmenar, att den, som jag redan påpekat, bäst skötes genom den frivilliga hjälpverksamheten förutsatt, att denna stödes från det allmänna med så rikligt tilltagna medel, att den kan räkna med verkligt dugande och skolade krafter. Även med rätt stora anslag till den frivilliga hjälpverk-

samheten torde statens kostnader icke bli större utan snarare mindre än utgifterna för i vanartslagen föreslagna åtgärder.

Slutligen vill jag upptaga ett argument, som ofta åberopas för behovet av en lösdrivarlag, nämligen den stora procent mer eller mindre otillräkneliga individer, som lösdrivarklientelet omfattar. Även här synes gällande lag redan gripa in på det område, som den tillämnade vanartslagen vore ämnad att reglera. Lagen av den 22 april 1927 om förvaring av förminskat tillräkneliga förbrytare torde sålunda om rätt tillämpad komma att suga upp en ej oväsentlig del av det klientel, som vanartslagen räknat med.

En annan utväg att omhändertaga dylika mer eller mindre otillräkneliga, i sedligt avseende samhällsskadliga, torde vara att få dem omyndigförklarade. I min reservation till Landskrona-styrelsens yttrande angående 1926 års lagförslag påpekade jag denna utväg, ett tillvägagångssätt, som sedan har praktiserats i Stockholm av den enskilda hjälpverksamheten, med som det sagts gott resultat. En förmyndare, som enligt lagen har »att sörja för myndlingens person i den mån det med hänsyn till grunden för omyndighetsförklaringen eller eljest finnes nödigt», har ju i sin hand att ge all den individuella behandling, som vanartslagen förutsätter skola ske innan interneringsförfarande tillgripes och under former, som för den omhändertagna torde vara mera hjälpande.

På grund av vad ovan anförts yrkas,

att vanartslagen må äga tillämpning endast å personer, som fyllt 21 år;

avslag å 3 §,

samt i övriga §§ härav betingade ändringar,

samt att riksdagen beslutar begära, att Kungl. Maj:t till 1932 års riksdag vill inkomma med förslag till sådan ändring av lagen om samhällets barnavård, att denna lags tillämpning kommer att utsträckas till ungdom under 21 år,

och att, i händelse föreliggande lagförslag icke antages, nu gällande lösdrivarlags tillämpningsområde ändras från 18 till 21 år.

Vidare yrkas, att riksdagen beslutar begära, det Kungl. Maj:t till 1932 års riksdag ville inkomma med förslag till ändring av strafflagen efter ovan angivna grunder.

Kerstin Hesselgren.